

DUBROVAY LÁSZLÓ
DALOK

szoprán-, vagy tenor hangra és zongorára

Ady Endre, Nagy László,
Gyurkovics Tibor, Weöres Sándor,
József Attila verseire és cigány népköltésre

DUBROVAY LÁSZLÓ - DALOK
szoprán-, vagy tenor hangra és zongorára

Karácsony - Három dal Ady Endre verseire (2018)	7'03"
1. I. Andante	3'12"
2. II. Allegretto	1'21"
3. III. Lento	2'30"

Horti Lilla, Balázs János

Stigmák - Öt dal Nagy László verseire (1969)	11'40"
4. I. Ködkonda támadt - Lento	2'10"
5. II. Zöld koromat jég tördelte - Adagio	1'48"
6. III. Ábránd - Vivo	1'07"
7. IV. Virágének - Allegro moderato	3'18"
8. V. Ki viszi át a Szerelmet - Sostenuto	3'17"

Meláth Andrea, Szabó Ferenc János

Fecske-dalok - Hat dal Gyurkovics Tibor verseire (2001)	11'26"
9. I. Gyönyörű - Allegretto	1'55"
10. II. Figura - Moderato	2'16"
11. III. Kapaszkodom - Andante	2'28"
12. IV. Oroszlánosan - Con fuoco	1'00"
13. V. Por-vers - Allegretto, giocoso	1'46"
14. VI. Fecske - El kéne szállni fecskemód - Allegretto leggieramente	2'01"

Halmi Katalin, Holics László

Középkori örmény szerzetes énekei - Hat dal Weöres Sándor verseire (1970)		13'35"
15.	I. Introduction - Adagio	1'28"
16.	II. Presto	2'49"
17.	III. Moderato	1'30"
18.	IV. Allegretto	1'47"
19.	V. Adagio	4'10"
20.	VI. Postludium - Adagio	1'55"

Horti Lilla, Balázs János

21.	Ebek harmincadja - Gyurkovics Tibor verse ((2001) Con anima	3'40"
-----	---	-------

Sykora Mirosláv, Balázs János

Gyöngykoszorú - Hat dal József Attila verseire (2005)		13'21"
22.	I. Gyöngy - Allegretto	2'15"
23.	II. Tedd a kezed... - Comodo	2'24"
24.	III. Jaj, majdnem... - Allegro molto intensamente	2'19"
25.	IV. A fán a levelek... - Andantino	2'49"
26.	V. Én nem tudom... - Animato	1'12"
27.	VI. Már régesrég... - Andante	2'22"

Halmi Katalin, Holics László

Cigány dalok - Három dal Weöres Sándor és cigány népköltésű versekre (2018)	7'15"
28. I. Cigány (Weöres Sándor verse) - Giocoso	0'59"
29. II. A zöld erdő alján (cigány népköltés) - Lento	2'26"
30. III. Cica-mica feleségem (cigány népköltés) - Allegretto	3'50"

Meláth Andrea, Szabó Ferenc János

Total: 68'00"

AJÁNLÁS

Az itt hallható dalok több évtized termései.

Az emberi hang szeretete sugallta, hogy időnként a dal, dalciklus műfajában is próbára tegyem fantáziámat.

Nagy segítségemre voltak kitűnő költőink, akik gyönyörű magyar nyelvünk legnagyobb mestereiként inspirálták a dalok megszületését.

A dalciklusok dalait egyenként is elő lehet adni.

Köszönet a rendkívül magas színvonalú megvalósításért Halmai Katalin, Horti Lilla, Meláth Andrea, Sykora Mirosláv énekművészeknek, Balázs János, Holics László, Szabó Ferenc János zongoraművészeknek.

A CD-t a magyar énekművészeknek, zongoraművészeknek és a zenehallgató közönségnek ajánlom szeretettel.

Ady Endre: Karácsony

I.

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének,
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumba
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme súgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

II.

Bántja lelkem a nagy város
Durva zaja,
De jó volna ünnepelni
Odahaza.
De jó volna tiszta szívből
- úgy, mint régen -
Fohászzkodni, de jó volna megnyugodni.

De jó volna mindent, mindent
Elfeledni,
De jó volna játszadozó
Gyermek lenni.
Igaz hittel, gyermek szívvel
A világgal
Kibékülni,
Szeretemben üdvözülni.

III.

Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, de nagy boldogság
Szállna a világra.
És a gyarló ember ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,
Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,

Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymás szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...

Készült: Budapest. 2018. december.

Ajánlás: dr. Törös Edit Főorvos Asszonynak

Nagy László: Stigmák

I. Ködkonda támadt

Ködkonda támadt rétemre,
Virágaimat megette.
Csak a betű virágzik,
Eredő könnytől elázik.
Pusztá világra jön a tél,
Árvaságomra nincs fődél.

II. Zöld koromat jég tördelte

Zöld koromat jég tördelte,
szegény fejem, vak életem
lehanyatlik térdeidre.

Csapatosak már a varjak,
csapatosan add a csókot,
Hogy meghalni ne akarjak.

III. Ábránd

Mint széttépett fehér madár
vakít a fenyvesben a hó
ragadozóm ide süvítés,
te özvegységet oldozó.

Hóhérkodásnak gyönyörű vadja, te,
énrám légy mohó.
Mint széttépett fehér madár
vakít a fenyvesben a hó.

IV. Virágének

Emberek mivé lettem!
Örömem elvesztettem.
Mikor mosolygok újra,
Ki tudja, haj ki tudja.

Se bokros Bakonyalja,
se Mátra kék havassa
én rajtam nem segíthet,
nem üdít ilyen szívet.

Testem is ágynak esve,
csúfol a csillag este.
Arcom nem illik fénybe,
gyámoltalanság képe.

Vasfú aki voltam
ujjadtól elomoltam.

Mutatóujjad jégcsap,
gidaként bégetek csak.

Mindened én lehetnék,
bajom ha elkergetnéd.
Folyamodom hát hozzád,
fordítsd felém az orcád!

V. Ki viszi át a szerelmet

Létem ha végleg lemerült
ki imád tücsök-hegedűt?
Lángot ki lehel deres ágra?
Ki feszül fel a szívárványra?
Lágy hantú mezővé a szikla-
csípőket ki öleli sírva?
Ki becéz falban megmeredt hajakat,
verőereket?
S dúlt hiteknek kicsoda állít káromkodás-
ból katedrálist?
Létem ha végleg lemerült, ki rettentí a
keselyűt!
S ki viszi át a fogában tartva a Szerelmet a
túlsó partra!

Készült: Budapest. 1969. november

Gyurkovics Tibor: Fecske-dalok

I. Gyönyörű

De gyönyörű az őszi táj,
a sárga nyár az égre száll,
feltündöklő a láthatár,
gyönyörű őszi táj.

A felhő csupa buborék,
körötte vékony kék az ég,
a szél kiállítja szerteszét,
ne még! Ne még!

Kiröpül az egész határ
- de gyönyörű az őszi ég -
a szél süvítne még: ne még!
amit gyűjtött a sárga nyár,
a szél süvítve vitte szét,
soha nem adja vissza már,
ez a gyönyörű őszi ég,
amit röpit a kék határ
soha nem adja vissza már
se ős, se nyár, se ős, se nyár!

II. Figura

Testem verve vasszögekkel,
csüngök egyre künn a fán,
vékony, lanka pléh vagyok csak,
csavargó sem áll alám.

Szenvedésem, mint a gyémánt
késő éjjel is ragyog,
én eleget irgalmaztam,
ti is irgalmaztatok!

A csontom megtöretik,
ölnék kicsik és nagyok,
megfeszítettek, pedig
még csak Isten sem vagyok.

III. Kapaszzkodom

Édes, imádott, drága Istenem,
mindenki segít rajtam, csak te nem,
pedig én azt szeretném, hogy csak
te segíts, ha mindenki ott hagy.
aztán pedig kapaszkodom,
bármilyen módon, bármilyen módon,
fűbe, fába, Piroskába,
farkasok kiálló fogába,
azután a kerti Mikulásba.

IV. Oroszlánosan

Akárhogy ordibálok,
akárhogy ütök, vágok,
közétek kis sakálok,
ahogy az oroszlánok,
A tetves tereken
hiába zeng az átok,
kis nyavalyások rátok,

hiénák, kis sakálok,
még akiket utálok,
- őket is szeretem.

V. Por-vers

Kicsiny vagyok - megsemmisíthetsz.
Úgyis tudom - megsemmisítesz.
Akkora vagyok, mint a por,
amit a lovas letipor.

Állok örökké veled szemben,
kit magamnál jobban szerettem,
csak porszem vagyok hozzád képest,
por beszél a por istenéhez.

Ahogy a nyom beszél a lóhoz:
lépj rám, tiporj el, ne gondolkozz.
Azt akarom, mikor e tájon
elpusztítasz - neked is fájjon.

VI. Fecske

El kéne szállni fecskemód,
csak nincsen hozzá fecskemód,
nem ismerem a jeleket,
villanydrót kottafejeket,
nem ismerem a csapatot,
amelyik eliramodott
talán a csapat jelleme,
és kitartása kellene,

verdesni még a levegőt
a tükör tengerek fölött
és visszajönni ha a nyár
megint fecskékért kiabál.
Jövök, jövök! - azt mondani,
ahogy a fecskék hangjai,
Megyek, megyek! - így fecsekül,
minden emberben fecske ül,
a fecskejaj, a fecskékód!
El kéne szállni fecskemód!

Készült: Budapest. 2001. július

Weöres Sándor: Középkori örmény szerzetes énekei

I. Introduction
szöveg nélkül

II.
Miasszonyunkért lopok, gyilkolok,
nőstény kutyával fekszem kapualjba.

Kardom lecsap, csontból a csont kilép
s a csuklón ujjak helyett vér rügyez
s a nyak a fej helyébe vértököt hajt,
otromba kőlap kell hogy eltakarja.

Az ellenség zászlósörénye sár lesz,
zászlóim éhes száját por bevarrja.

Fejjel le, lábbal fel, tengertükörben,
kit megraboltam, áld, ha Ő kívánja,
kit megöltem, szeret, ha Ő akarja.

Ő szeressen, én tükrözsem, ne tudják,
otromba kőlap kell hogy eltakarja.

III.
Ó, te tarka üvegablak,
kit szerelem napsütése
aljas kőpadlóra vet!
Hol a tisztesség, a törvény,
mely gátolná léptedet?
Sugár vegyül sárba, porba,
az Éden bűnétől mentes,
mindig eredendő tisztal!

IV.
Mikor megjött kedvesem,
kavicsot hozott nekem,
tündökölt a tenyerében
attul ez és ettül az.
Elment, magamra hagyott,
a kavicsot nézegettem:
hátha rubin? hátha gyémánt?
Hült játék, fakó, sötét.

Mit jelent az ajándéka?
szégyellem megfejteni,
hogy az Egy, a Kettő nélkül,
még az égen is sötét.

V.

Imádottamban alszom,
magzata és halottja.

Hozzá esdek hajómon
síró fuvolaszóval
a teljes éjszakán át,
ő parton hallgat engem.

Sípon kerek nyílások
cirpelnek sáskalábként,
s borzongnak, mint a tenger.

Éjben barlangszememben
némán ül imádottam
az ablakokkal szemben
hol a dallam kiárad.

Lámpám, hogy ő figyel rám,
látom szép kerek arcát,
keresztüllátok arcán,
se árnya, se homálya.

Temetve mosolyába,
nézem, és vár helyettem.

VI. Postludium
Szöveg nélkül

Készült: Hamburg. 1970 december

Gyurkovics Tibor: Ebek harmincadja

Sose lesz itt egység,
sose lesz itt, István,
széthúzó fejünket
verje meg az Isten!

Szétszaladó gondok
egybe nem állanak,
sose jön itt létre
az álom-állapot.
Az állam-állapot,
a bőséges ország,
lyukas asztaláról
széthullnak a morzsák,

ezer eb eheti,
ezer cipelheti,
saját odújába,
mégsem elég neki,

nem sajátja: zsákmány,
nem eledel: méreg,
íze vész, szaga vész
Isten ebédjének.

Beléndekező bendő
nem nevel izmokat,
zabálhat, tűnődhet
reggelig is sokat.

Haj, ha egyszer magunk
rántjuk le az asztalt,
hogy a pór, hogy az úr
most már eleget falt.

Eleget egyezett
hamis egyezséget,
lappangó íze és
szaga van a vérnek.

Büdös az asztallap,
büdös ez az ország,
jól forgó szájunkban
büdösek a morzsák,

hogy ki kell okádni
a patak partjára,
csahos gazdáinak
arany portájára.

Hadd mossa az eső,
s patakvíz pofánkat,
még egyszer hadd lássunk
büszkének, tisztának,

Európa őrzői,
nem csahos kutyái
voltunk, fogainkat
meg lehet számlálni.

Vagy büszkén állunk ki
saját erdeinkben,
vagy mindkét kezével
verjen meg az Isten!

Készült: Budapest. 2001. július

József Attila: Gyöngykoszorú

1. Gyöngy

Gyöngy a csillag, úgy ragyog,
gyöngyszilánkokként potyog,
mint a szőlő, fűrtösen,
s mint a vízcsepp, hűvösen.

Halovány bár a göröngy,
ő is csámpás barna gyöngy;
a barázdák fölfűzik,
a bús földet díszítik.

Kezed csillag énekiem,
gyenge csillag fejemen.
Vaskos göröngy a kezem,
ott porlad a szíveden.

Göröngy, göröngy elporlik,
gyenge csillag lehullik,
s egy gyöngy lesz az ég megint,
egybe fogva szíveink.

II. Tedd a kezed...

Tedd a kezed
homlokomra,
mintha kezéd
kezem volna.

Úgy őrizz, mint
ki gyilkolna,
mintha éltem
élted volna.

Úgy szeress, mint
ha jó volna,
mintha szívem
szíved volna.

III. Jaj, majdnem...

Jaj, majdnem szétfeszít a szerelem.
Jaj, majdnem összenyom a félelem.
Egy ölelésben, asszonyok,
ki halna meg velem?

Oly gyors a nyaram s lassú a telem -
az ősz kockája kit mutat nekem?
A lesi-csősz idő elől
ki szállna el velem?

Csillagok rácsa csillagok az egen:
ilyen pincében tart az értelem!

A mindenséget, asszonyok,
ki vetné szét velem?

IV. A fán a levelek...

A fán a levelek
lassan lengenek.
Már mind görbe, sárga
s konnyadt, puha.

Egy hallgatag madár
köztük föl-le jár,
mintha kalitkája
volna a fa.

Így csinál lelke is.
Jár-kei bennem is,
ágról-ágra lépked
a némaság.

Szállhatnék - nem merek.
Meghajlik, remeg
a gally, vár és lépked
a némaság.

V. Én nem tudom...

Én nem tudom, mi fenyeget
az estek csipkés árnyain;
mint romló halról a legyek,
szétszállnak tőle álmaim.

Én nem tudom, mily dajkahang
cseng a szívembe csendesen:
nyugodj, hiszen csak este van
s mitől is félnél, kedvesem?

VI. Már régesrég...

Már régesrég rájöttem én,
kétéltű vagyok, mint a béka.
A zúgó egek fenekén
lapulok most, e költemény
szorongó lelke buboréka.

Gondos gazdáim nincsenek,
nem les a parancsomra féreg.
Mint a halak s az istenek,
tengerben és egekben élek.

Tengerem ölelő karok
meleg homályú, lány világa.
Egem az ésszel felfogott
emberiség világosságga.

Készült: Budapest. 2005. szeptember

Cigánydalok

I. Weöres Sándor: Cigány

Éc péc kapuléc,
csimpilimpi hova mész?
Pocot viszek a vásárra
egy peták az ára.
Besuttyantam a sátorba
állt feltúrve Bábos Dorka,
benn a pocok táncot ropott,
Bábos Dorka sivalkodott,
áruspolc mögé bebújt,
mézes huszár legurult
uccu neki fuss!

II. A zöld erdő alján

Cigány népköltés -
Weöres Sándor fordítása

A zöld erdő alján
Sok cigány tanyázik,
Fiatal menyecskék
Aj, mind tyúkot főznek.

Körükben az egyik
Mind közt legcsinosabb
De annak a főztje
Mind közt legsótlanabb.
Mitől olyan sótlan
A szép asszony főztje?

Mert eszét pazalja
Rongy csirkefogóra.

Az öreg cigánynak
Ifjú felesége
Sátor nyílásából
Kitekint a rétre.
Sátor nyílásából
Mért les pillogatva?
Mert eszét pazalja
Rongy csirkefogóra.

Levelek, hulljatok,
Be is takarjatok.
Mire tavasz eljő,
Betakar az erdő.

III. Cica-mica feleségem

Cigány népköltés - Szegő László fordítása

Cica-mica, feleségem
Merre jártál tegnap éjjel?
Hosszú sötét elmúlt éjjel?

Bemegyek én a kocsmába,
Kikérek egy fél pálinkát,
Belém gyullad a pálinka.
Belém gyullad a pálinka. Hej!

Cica-mica, feleségem
Ablakodat ki zörgette,

Melyik legény, karcsú, hetyke? Melyik?

Bizony az volt édes uram,
Szeretőm a karcsú, délceg,
Kivel magamat jól érzem!

Hej, pedig a jó multság
Megér nékem ötszázezret,
Annyit is, hogy el is vesszek!
Annyit is, hogy el is vesszek!

Be sem megyek a kocsmába,
Hordják a bort literszámra,
Hordják a bort a pincérek.

Vége felé sötét éjnek
Sürgönyt kaptam virradatra:
Szajha lett a feleségem.

Adj, Istenem, pénzt hát nékem,
Magam egyszer kimulatni
Cigányokkal vigadozni!
Cigányokkal vigadozni!

Be sem rúgtam, édesanyám
Mégis rózsás lett a kedvem
Alighogy reggel fölkeltem...
Cica-mica feleségem...

Készült: Budapest. 2018. december

Ajánlás: Virág Emese zongoraművésznék

